

عنوان مقاله:

مبانی مدنیت و اخلاق قوم ایرانی در شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

چهارمین همایش علمی پژوهشی استانی «از نگاه معلم» (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 5

نویسنده:

نجمه ریسی اصل - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

جهان بینی ژرف و حکمت والای فردوسی، قرن‌ها اثر جاویدان شاهنامه را پاسخگوی آمل و آلام ضمیر آگاه و ناآگاه و منادی عزت و اصل و نسب فردی و جمعی ایرانیان در حوزه ی بزرگ فرهنگی - تاریخی خود نموده است. ایرانیان به عنوان کهن ترین و میراث دارترین اقوام، این اثر گرانبگر را به عنوان راهنمای زندگی فرهنگی، اخلاقی و اجتماعی، طی قرن های متمادی صمیمانه پاس داشته اند. ایرانیان در شرایط سخت جغرافیایی و دشواری شیوه های گذران زندگی با نوع زندگی ساده، بی آرایش، حماسی و دودمانی قهرمانان شاهنامه، از یک طرف دستورالعمل و آیین نامه ی زندگی واقعی آن ها در بزم و رزم، در فراغت و کار، در فرهنگ و رسوم و ... بوده واز طرف دیگر، کانال و بستر ارتباطی اقوام ایرانی بوده است. شاهنامه فردوسی، بی شک، یکی از منابع اصلی فرهنگ ایرانی است، فردوسی خلق و خو و ابعاد مختلف زندگی اجتماعی ایرانیان را به بیانی شیوا در شاهنامه منعکس نموده است. به همین دلیل همواره در میان ایرانیان مورد توجه بوده، سادگی، روانی و حماسی بودن زبان شاهنامه همراه با بیان شیوای آن از صحنه های رزم، دودمان، نسب، خلق و خوی و شیوه های مبارزه، غلبه و شکست پهلوانان در مصاف با دشمنان، با ویژگی های زیستی، فرهنگی و دیگر مناسبات اجتماعی ایرانیان قرابت زیادی ایجاد کرده است. به بیان دیگر، شاهنامه ی فردوسی ایرانیان را با تاریخ، فرهنگ و سنت های ارزشمند نیاکان شان آشنا کرده و از سوی دیگر، زبان و درک مشترکی را میان اقوام مختلف ایرانی و حتی ملل مجاور، فراهم ساخته است. در حالی که سایر آثار فاخر ایرانی هیچ کدام به اندازه ی شاهنامه قدرت هویت بخشی به نسل های فعلی و آینده را ندارند.

کلمات کلیدی:

شاهنامه، فردوسی، اخلاق، مدنیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/778883>

